

จงแสวงหาความโปรดปราน

الْحَمْدُ لِلَّهِ الْعَلِيمِ بِمَا كَانَ وَمَا يَكُونُ ، الْمُدَبِّرِ الْحَكِيمِ فَلَا يُسْأَلُ عَمَّا
يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْأَلُونَ ، وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْكَبِيرُ الْمُتَعَالَى ، وَأَشْهَدُ
أَنَّ سَيِّدَنَا مُحَمَّدًا رَسُولَ اللَّهِ صَفْوَةَ الْخَلْقِ وَعَيْنَ الْكَمَالِ ، اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ
عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدِنِ الْمُبْعُوْثِ بَيْنَ يَدَيْ السَّاعَةِ ، وَصَاحِبِ الْحَوْضِ
وَالشَّفَاعَةِ ، وَأَفْضَلِ مَنْ دَعَا إِلَى الْخَيْرِ أَتْبَاعَهُ ، فَلهُ السَّمْعُ وَالطَّاعَةُ ،
صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ وَأَصْحَابِهِ وَأَهْلِ السُّنَّةِ وَالْجَمَاعَةِ .

أَمَّا بَعْدُ فَيَا عِبَادَ اللَّهِ : ائْتُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ
مُسْلِمُونَ ، فَقَدْ قَالَ اللَّهُ تَعَالَى فِي الْقُرْآنِ الْكَرِيمِ : وَالْعَصْرِ ، إِنَّ الْإِنْسَانَ
لَفِي خُسْرٍ ، إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا ، وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ، وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ ،
وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ .

ท่านพี่น้องร่วมศรัทธาที่รัก

อัลลอฮ์ (ช.บ.) ตรัสว่า

وَجَعَلْنَا النَّهَارَ مَعَاشًا : سورة النبأ الآية 11

ความว่า “และเราได้ทำให้กลางวันเป็นที่แสวงหาซึ่งเครื่องยังชีพ”

ผืนแผ่นดินก็เป็นความโปรดปรานของพระองค์ที่ทรงมอบแก่มนุษยชาติ
พระองค์ทรงกล่าวว่า

وَلَقَدْ مَكَّنَّاكُمْ فِي الْأَرْضِ وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعَايِشَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ : سورة الأعراف

الآية 10

ความว่า “และแท้จริง เราได้ให้เจ้าทั้งหลายมีที่พำนักอยู่ในผืนแผ่นดิน และเราได้ให้มีขึ้นแก่เจ้าทั้งหลายซึ่งเครื่องยังชีพในผืนแผ่นดินนั้น ส่วนน้อยนักที่ เจ้าทั้งหลายจะขอบคุณ”

อัลลอฮ์ (ช.บ.) ทรงให้ผืนแผ่นดินเป็นที่แสวงหาปัจจัยยังชีพด้วยความโปรดปรานของพระองค์ ดังที่ทรงตรัสว่า

فَإِذَا فُضِّيتِ الصَّلَاةُ فَانْتَشِرُوا فِي الْأَرْضِ وَابْتَغُوا مِنْ فَضْلِ اللَّهِ وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ . سورة الجمعة الآية 10

ความว่า “ดังนั้นเมื่อการละหมาดได้สิ้นสุดลงแล้ว เจ้าทั้งหลายก็จงแยกย้ายกันไปตามแผ่นดิน และเจ้าทั้งหลายจงแสวงหาความโปรดปรานของอัลลอฮ์ (ช.บ.) และจงรำลึกถึงอัลลอฮ์ (ช.บ.) ให้มากๆ เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับชัยชนะ”

ท่านนบี (ศ็อลลา) กล่าวว่า

لَأَنْ يَأْخُذَ أَحَدُكُمْ حَبْلَهُ فَيَحْتَطِبُ عَلَى ظَهْرِهِ خَيْرٌ مِنْ أَنْ يَأْتِيَ رَجُلًا أَعْطَاهُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ فَيَسْأَلُهُ أَعْطَاهُ أَوْ مَنَعَهُ . رواه البخاري ومسلم

ความว่า “ในการที่คนหนึ่งของพวกเขาเอาเชือกของเขา แล้วเขาออกไปรวบรวมไม้พินแบกบนหลังของเขา มันดีกว่าที่เขาจะไปขอผู้หนึ่งที่อัลลอฮ์ (ช.บ.) ได้ให้เขาจากความโปรดปรานของพระองค์ บางทีเขาก็ให้บางทีเขาก็ไม่ให้”

ครั้งหนึ่ง ท่านนบีมุฮัมมัด (ศ็อลลา) นั่งสนทนากับเหล่าซอฮาบะฮ์ เขาเหล่านั้นแลเห็นชายผู้หนึ่งร่างกายกำยำแข็งแรง ออกทำงานแต่เช้าตรู่ บรรดาซอฮาบะฮ์จึงกล่าวว่า โอ้อนิจจาเอ๋ยมันช่างน่าเสียใจแก่ชายผู้นี้เหลือเกิน ทำไมเขาจึงไม่ใช้ความหนุ่มและความแข็งแรงกำยำของเขาเพื่อหนทางของอัลลอฮ์ (ช.บ.) ? ท่านนบี (ศ็อลลา) กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า

لَا تَقُولُوا هَذَا ! فَإِنَّهُ إِنْ كَانَ خَرَجَ يَسْعَى عَلَى وَآدِهِ صِعَاوًا فَهُوَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَإِنْ
كَانَ خَرَجَ يَسْعَى عَلَى نَفْسِهِ يَعْثُهَا فَهُوَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَإِنْ كَانَ خَرَجَ يَسْعَى رِيَاءً وَمَقَاخِرَةً فَهُوَ
فِي سَبِيلِ الشَّيْطَانِ . رواه الطبراني

ความว่า “ท่านทั้งหลายอย่ากล่าวเช่นนี้เลย หากแม้ว่าเขาออกทำมาหากินเพื่อเลี้ยงลูกที่ยังเล็กของเขา เขาก็ยังอยู่ในหนทางของอัลลอฮ์ (ช.บ.) และหากแม้ว่าเขาออกทำมาหากินเพื่อรักษาตัวเอง (เลี้ยงดูตัวเอง) เขาก็ยังอยู่ในหนทางของอัลลอฮ์ (ช.บ.) แต่ถ้าเขาออกแสวงหาเพื่อความโอ้อวดและเพื่อความโอ้อ่า เขาก็อยู่ในหนทางของชัยฏอน”

ท่านคอลีฟะฮ์อุมร์บินคือฎฏิบ กล่าวว่่า “คนหนึ่งคนใดของพวกท่านอย่าละเลยในการแสวงหาริสกี (ปัจจัยยังชีพ) และกล่าวว่่า โอ้อัลลอฮ์ (ช.บ.) โปรดประทานริสกีแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด ทั้งๆ ที่พวกท่านทราบดีว่่า ฝนนั้นจะไม่ตกลงมาเป็นทองคำและเป็นเงิน”

ท่านอิบนิมัสอูด กล่าวว่่า “ฉันรังเกียจที่จะเห็นคนคนหนึ่งปล่อยเวลาของเขาว่างเปล่า โดยไม่อุตสาหะในงานของโลกดุนยา และไม่อุตสาหะเพื่อโลกอาคิเราะฮ์ มีชายผู้หนึ่งกล่าวถามท่านอิหม่ามอะหฺมัดอิบนุฮัมบัลว่่า ท่านจะว่่าอย่างไรกับชายคนหนึ่งน่ั่งอยู่กับบ้านหรือในมัสยิดของเขา และโดยเขากล่าวว่่า ฉันจะไม่ทำงานใดๆ ริสกีก็จะมาหาฉันเอง ท่านอิบนุฮัมบัลกล่าวตอบว่่า ชายคนนี้เป็นคนโง่เขลา เขาไม่ได้ยินคำพูดของท่านร่อซูล (ศ็อลฯ) ที่กล่าวหฺรอกหรือว่่า”

إِنَّ اللَّهَ جَعَلَ رِزْقِي تَحْتَ ظِلِّ رُمْحِي .

ความว่่า “แท้จริงอัลลอฮ์ (ช.บ) ทรงดลบันดาลริสกีของฉันได้ร่่มเงาของด้ามหอกฉัน” เขาก็ไม่ได้ยินท่านร่อซูล (ศ็อลฯ) กล่าวถึงการแสวงหาริสกีของนกอหฺรอกหรือว่่า

تَعَدُّوا خِمَاصًا وَتَزُوحُ بِطَانًا

ความว่า “มันโผบินหาริสกียามเข้าตुरुสภาพที่ท้องมันว่าง และโผบินกลับในสภาพที่อิมท้อง”

และบรรดาขอฮาบะฮ์ของท่านร่อซูล (ศ็อลลา) ได้ทำการแยกย้ายทำมาหากิน ทั้งทางบกและทางทะเล และบางท่านมีอาชีพทางการเกษตร บางท่านค้าขาย บางท่านทำปศุสัตว์ โดยการตระหนักของพวกเขามาจากคำตอบของท่านนบี (ศ็อลลา) แก่ขอฮาบะฮ์ที่ถามว่า โอ้อท่านร่อซูล (ศ็อลลา) อาชีพใดที่ถือว่าดี ท่านตอบว่า

عَمَلُ الرَّجُلِ بِيَدِهِ وَكُلُّ بَيْعٍ مَبْرُورٍ . رواه الطبراني

ความว่า “คืองานที่เกิดด้วยน้ำพักน้ำแรงของเขา และทุกการค้าขายที่ดี”

ท่านลูกมานูลหะกิม ได้กล่าวสอนลูกว่า โอ้อลูกรักเจ้าจงยึดอาชีพที่หะลาลเหนือความยากจน แท้จริงไม่มีใครที่ยากจนเว้นแต่จะประสบแก่เขาก็กับ 3 ประการ

1. บอบบางในศาสนาของเขา
2. ไหวพริบของเขาอ่อนลง
3. ขาดไปซึ่งบุคลิกที่กล้าหาญของเขา และยิ่งกว่านั้น คือ ขาดความมีศักดิ์ศรี

และรับการดูถูกจากคนทั่วไป

ท่านอะบูสุลัยมาน อัลดารอนีย์ กล่าวว่า ไม่นับว่าเป็นอิบาตะฮ์ ณ พวกเราในการที่ท่านวางสองเท้าของท่านทั้งสองในละหมาด และคนอื่นเห็นดเห็น้อยเพื่อท่าน แต่ทว่าท่านจงเริ่มด้วยขนมปังของท่านต่อมาท่านจงทำให้แข็งแรงกับสองเท้าของท่าน แล้วทำการอิบาตะฮ์ จริจอยู่ การประกอบอาชีพหรือการค้าขายคือ การแสดงออกถึงความมีศักดิ์ศรี แต่การละเว้นมันไว้เพื่อการทำความคุณประโยชน์แก่ผู้คนที่ไปนั้นคือความประเสริฐที่มากกว่า เช่น ผู้รู้ (الْعَالِمُ) ซึ่งเขาให้ประโยชน์ทางด้านศาสนา หรือผู้มีหน้าที่คอยดูแลประโยชน์สุขของมุสลิมโดยรวม เช่นท่านค่อลีฟะฮ์อะบูบักร ท่านละหังอาซีฟ

ค้าขายเมื่อท่านขึ้นดำรงตำแหน่งคอลีฟะฮ์ หากมีฉะนั้นแล้วอาจทำให้เกิดความบกพร่องหรือเสียหายจากอะมานะฮ์ที่ท่านรับแบกเอาไว้ ท่านดำรงชีวิตของท่านด้วยทรัพย์สินส่วนที่พอเพียงจากกองคลังของมุสลิม (بَيْتُ الْمَالِ) และท่านได้ทำการสั่งเสีย (وَصِيَّةٌ) ให้ส่งคืนสู่บัยตุ้ลมาล หลังจากที่ท่านจากโลกดุนยาไปแล้ว

أَقُولُ قَوْلِي هَذَا وَأَسْتَغْفِرُ اللَّهَ الْعَظِيمَ لِي وَلَكُمْ وَلِسَائِرِ الْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ

فَأَسْتَغْفِرُوهُ إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ